

No se'ns amaguen les dificultats, que almenys en el nostre país existeixen per a poder aconseguir la implantació de l'esmentat certificat, el qual evitaria en gran manera un número enorme de diverses malalties, produïdes per afeccions dels contraents. Revisió i certificat mèdics que en certes condicions i per a determinades malalties serien, al nostre entendre, de positiu valor eugènic. Clar que dos obstacles insuperables s'oposen a aquesta resolució: el primer d'ells és la necessitat de determinar (i això és molt complex) aquelles afeccions que han de constituir impediment per a la celebració del matrimoni, puix que no seria just ni tan sols racional. L'impedir-ho sistemàticament a tot aquell l'estat de salut del qual no fos perfecte; per aquest motiu, sembla que hauria d'ésser circumscrit l'impediment només a aquell que sofrís malalties venèries en període de transmissió, per ésser aquestes malalties les més directament influïbles en el fruit de la concepció. El segon obstacle consisteix en la ineficàcia del certificat prematrimonial que fa referència a l'adquisició, pels ja casats, de qualsevulla de les malalties a què s'estengui l'esmentat reconeixement anterior. Com impedir que un marit, per exemple, sa en el moment del matrimoni, es torni un malalt de veneri, precisament un mes, un any, o deu anys després?

El control és impossible i, per tant, el perill existirà sempre amenaçador.

De totes maneres, la nostra opinió personal s'inclina a la implantació de la revisió sanitària, si bé reduint-la a les malalties venèries solament.

Sembla que actualment, al nostre país, hi ha certa inclinació en aquest sentit. Sense arribar a aclarir-se la qüestió d'una manera precisa i definitiva, per trobar-se encara en un període d'enconades controvèrsies, significa un important avanç allò que en un nou Codi penal es castiga, amb la pena de dos mesos i un dia a un any de presó, a tot aquell que sabent que es troba atacat d'una malaltia sexual en el període contagiós, infecte a un altre per via intersexual o d'altra manera (article 538 de l'esmentat Codi). També l'article 763 fa referència al mateix extrem, agreujant el càstig quan el contagi es transmet a una persona menor de 16 anys; en el qual cas la pena és doble afegint-s'hi de més a més una penyora la qual oscilla entre mil i tres mil pessetes, això si pels efectes del contagi no incorre el cul-

pable a pena més greu. Això és una novetat interessantíssima de la qual ens en felicitem sincerament.

Per altra part, convindria també que ultra les mesures indicades, s'exigís una estreta responsabilitat als assistents al part, en especial a la llevadora, sempre que per negligència oblidessin les més essencials disposicions de desinfecció adequada per evitar en el nou-nat el contagi veneri, causant de l'oftalmia purulenta. En alguns països, per exemple, en Austria, s'ha legislat en aquest sentit, considerant inclosa en responsabilitat criminal a la llevadora que per omissió de les esmentades prevencions higièniques, donés motiu a la producció de la susdita malaltia. A Espanya no existeix cap disposició igual que concreti terminantment aquesta responsabilitat. De totes maneres, a juí nostre, pot arribar-se a fer efectiva, per mitjà de l'esmentat Codi penal modern, per trobar-se inclòs l'extrem en el cas de delictes per imprevisió, imprudència o imperícia greu. L'article 33 diu que incorrerà en responsabilitat criminal tot aquell que amb ocasió d'accions o *oblits* no castigats per la llei fos el causant per *imprevisió, imprudència o imperícia d'una lesió o dany*, que, d'executar-lo amb intenció, constituïria delictes o falta. A continuació, en l'article 34, qualifica l'esmentada imprevisió, imprudència o imperícia, de greu o temerària, si el fet s'hagués pogut preveure amb l'elemental i ordinària diligència; o si pel càrrec, ocupació, professió o ofici, estigués l'agent obligat a major previsió i diligència; o si, l'agent, per les seves condicions d'intel·ligència, vigor físic o aptitud professional, hagués pogut i degut fàcilment evitar el mal ocasionat; o bé, si la preparació científica o la pràctica professional de l'agent fossin visiblement insuficients per executar els actes que produïren el dany. En qualsevol dels casos esmentats, a més d'altres que no ens interessen la imprudència, imprevisió o imperícia, es reputarà greu o temerària. Com es veu, aquestes disposicions són de rigorosa aplicació a la llevadora que per imprevisió o imperícia *oblidi* l'execució d'una mesura tan importantíssima i elemental, tècnicament, en la seva professió, com és el de desinfectar els ulls del nen i dels òrgans de la mare que amb ell poden estar en contacte. Admetent l'elementalitat d'aquesta disposició, com és natural, si la infecció gonocòcica es produeix i amb ella la malaltia